

moet toch een werk in onszelfen zijn, en de godsdienst van anderen kan ons toch niet godsdienstig maken."

"Dat is zeer waar," zeide Emilie, bij zichzelf glimlagende als zij dacht aan de reden van het misnoegen van jufvrouw Marigold. "Ik moet van den dood in het leven zijn overgebracht; maar wanneer dit plaats had, kan ik u evenmin zeggen, als gij zoudt kunnen uitroepen: dit is het aanbreeken van den dag, dit is de eerste lichtstraal, wanneer gij de verwisseling van den nacht in den morgen gadeslaat."

"Maar sommige bekeerungen zijn toch plotseling," zeide Ida.

"De wind blaast waarheen hij wil, en wij zeggen er van: God werkt waar Hij wil, wij kunnen Hem geene wetten voorschrijven."

"Emilie, ik wenschte wel dat gij mij eene bijbelplaats kondet opgeven, waaraan ik weten kan of ik in de genade opwas," zeide Ida, nadat hare vriendin haar eenige bijzonderheden uit haar vroeger leven had medegedeeld.

"Ik wil u wel zeggen, waaraan ik mijzelve gaarne beproef," zeide Emilie, "het is met de vraag: ben ik nederiger geworden?"

Ida zag er nadenkend uit.

"Ik herinner mij," zeide Emilie, "dat ik eens dacht groote vorderingen in het godsdienstige leven gemaakt te hebben; de heer Pelham bemerkte dat ik die gedachte koesterde, en toen de zondagschool voor het volgende vierendeeljaars geordend werd, gaf hij mij niets dan de kleintjes, die het A. B. C. nog moesten leeren; ik was zeer beledigd en ging morrende aan mijn werk. Hij zeide eenigen tijd later, dat er geen zoo gevaarlijke kanker als hoogmoed is, en om mij in staat te stellen mijn hart er van te bevrijden, had hij mijne klasse veranderd en eene jongere onderwijzeres boven mij gesteld; en hoewel ik daardoor toen zeer veel geleden heb, ben ik hem toch sedert dien tijd altijd zeer dankbaar voor die les geweest."

"Maar hoe kan ik weten, Emilie, of ik nederig ben? Papa kan toch zulke dingen niet met mij doen?"

"Dat is ook niet noodig, de weg zal daarom toch wel gevonden worden."

"Op welke wijze hadt gij uw gebrek aan nederigheid getoond?" vroeg Ida met belangstelling; want zij had inderdaad eene ernstige begeerte om meer te leeren.

"Dewijl ik eene veel hoogere gedachte van mijzelve koesterde dan ik had moeten doen, en, in een woord, door veel te veel aan mijzelve te denken."

"Maar hoe kan ik het laten om aan mijzelve te denken, dewijl men mij gezegd heeft, dat ik mijzelve naauwkeurig moet onderzoeken," zeide Ida vrij ontevreden.

"Laat mij u eenige opheldering geven van hetgeen ik zou willen antwoorden," zeide Emilie, en zij herinnerde haar de kleine voorbeelden van ijdelens hoogmoed en zelfverheffing, die zij in haar gedrag had opgemerkt.

Ida's oogen vulden zich met tranen. "O, Emilie!" riep zij uit, "ik dacht dat ik reeds zoo hard geworsteld had om vooruit te komen, en gij vindt nog zulke grove fouten in mij!"

"Ik heb u in de A. B. C. klasse gezet, lieve, juist zoo als de goede mijnheer Pelham met mij gedaan heeft," zeide Emilie lagchend; "zie maar niet zoo droevig, en denk maar niet dat de goede strijd des geloofs op eens wordt gestreden; gij zijt er slechts aan begonnen en moet tot aan het einde toe een strijder blijven."

"Ik zal aan vader en moeder mijn ongelijk bekennen, en aan jufvrouw Marigold ook," zeide Ida.

"Indien gij dat doet, zullen uwe ouders, die u met zooveel partijdigheid beoordeelen, u voorzeker weder voor uwe nederigheid prijzen. Neen, het beste dat gij doen kunt is, het aan God te bekennen en om zijn onderrigt te smeeken, dat zal u goed doen en geen nadeel, en uw veranderd gedrag zal strekken tot verheerlijking van zijnen naam."

"Ach, ware ik toch maar aan u gelijk!" zeide Ida zuchtende; "gij zijt zoo standvastig, niemand ziet hoogmoed of iets dergelijks in u."

"Spreek niet zoo in uwe onwetendheid, lieve! er is geen einde aan den strijd, noch voor de grooten, noch voor de kleinen, niet voordat de overwinning behaald is, en de kroon is uitgereikt; ik ben slechts een weinig ouder in het geestelijke leven, maar dat is ook alles; geloof gij niet, dat wanneer het zonlicht het gindsche hol binnendringt, het meer duidelijk de ruige wanden, donkere kuilen en leelijke dingen openbaart, die er in verborgen zijn; welnu, zoo is het ook met ons; indien het licht des hemels in ons hart nederdaalt, komen al deszelfs gebreken te voorschijn."

"Hoe treurig is dat toch! hoe meer wij weten, hoe vreeselijker die kennis wordt," zeide Ida.

"Zoo vreeselijk," zeide Emilie, "dat Paulus, die naar alle waarschijnlijkheid vrij wat meer licht bezat dan gij of ik ooit zullen hebben, uitriep als hij op zichzelf zag: „Ik ellendig mensch! wie zal mij verlossen van het ligchaam dezes doods."

"O ja, dat herinner ik mij," zeide Ida treurig.

"Maar herinnert gij u ook wat er volgt?" zeide Emilie. "Ik dank God, door Jezus Christus onzen Heer!"

Terwijl zij langzaam naar huis terugwandelden, luisterde Ida met ernst naar de raadgevingen harer vriendin en bewaarde die trouw in haar hart; en zoozeer was zij overtuigd van de billijkheid der vermaning, die zij ontvangen had, dat jufvrouw Marigold weldra overtuigd was, dat Emilie haar juist de ware schets van hoogmoed gegeven had. De vriendschap, die zoo gelukkig begonnen was, werd door het geheele leven voortgezet, en Ida maakte verbazende vorderingen in hare christelijke loopbaan; zij behield de woorden over de nederigheid diep in haar hart gegrift, en ondervond dat vrede en vreugde in gelijke mate toenamen. Op het titelblad van haren bijbel, en wat nog beter was, in haar dagboek, en nog het beste in haar eigen hart, waren deze woorden geschreven: „Den nederigen schenkt Hij genade."

ANNA.

HET KWAAD EN ZIJN GENEESMIDDEL.

Een jeugdig koning van Indië, Ça-Kyamouni, ter naauwernood ten troon gestegen, wilde zijn rijk bezoeken. Hij deed zijn wagen inspannen en ging zijn paleis uit door de poort die aan de oostzijde opening. Een in lompen gekleed man stapte voorwaarts op zijn weg en vroeg hem om een aalmoes. „Wat is dat voor een man?" vroeg de jeugdige monarch. „Het is de Armoede, die door de wereld zwerft," antwoordde hem de koetsier. Ça-Kyamouni, bedroefd geworden op het zien van dat kwaad dat hem nog niet bekend was, wilde zijn togt niet voortzetten, en gebood zijn koetsier naar het paleis terug te keeren.

Des anderen daags ging hij door de westerpoort uit. Ditmaal kwam eene met afzigtelijke wonden overdekte vrouw zijne blikken verschrikken. Het was de Ziekte. Ça-Kyamouni wendde zijne oogen af en keerde andermaal terug naar zijn paleis.

Nadat er een dag voorbijgegaan en hij van zijne ontsteltenis gekomen was, waagde hij het ten derden male uit te gaan, met hetzelfde voertuig, door de zuiderpoort. Aan den kant van den weg liep al waggelende een menschelijk wezen, welks ligchaam gebroken en gebogen naar de aarde scheen te neigen. Het was het beeld des Ouderdoms met zijne rimpels en zwakheden. En Ça-Kyamouni, nog droeviger dan te voren, ging, even als de voorgaande dagen, weer naar zijn paleis.

Den volgenden dag liet hij de noorderpoort openen. Maar de prachtige koets werd tegengehouden door een anderen stoet, wier langzame en plegtige gang de nieuwsgierigheid van Ça-Kyamouni ten toppunt voerde. Een door vier mannen gedragen, afgrijselijk bleek lijk werd onder zijne oogen weggevoerd, en leerde den jeugdigen monarch dat de Dood het in de wereld door de Ziekte, den Ouderdom en de Armoede aangevangen werk voltooit. En Ça-Kyamouni keerde naar zijn paleis terug om nimmermeer uit te gaan.

Wat besloot hij uit dat alles? dat het kwaad onoverwinnelijk is en dat het beste middel om het te vermijden is, zich in zichzelf op te sluiten, de oogen dicht te doen om geene afschuwelijke tooneelen meer te zien, de ooren te stoppen om de lijdenskreten niet te hooren, zich te vernietigen om niet meer te lijden. Van daar dat zijne discipelen de algeheele vernietiging voor het hoogste geluk houden.

Zes honderd jaren later zag een ander man het kwaad, en Hij trok het zich regtstreeks aan. Hij zeide: „De smart komt van de zonde; de mensch moet heilig worden om het volmaakte geluk te genieten." Vervolgens deed Hij de zonde te niet; Hij verzoende haar op een bloedig kruis. Hij overwon den dood en stond zegevierend uit het graf weer op. Hij gebood de menschen, en gaf hun de kracht, om tegen de zonde te strijden en beloofde hun de opstanding en het leven. Welke leer van die beiden dunkt u de waardigste en de vertroostendste? — Die van Ça-Kyamouni of die van Jezus Christus?

T. M. L.